Creure i no creure

Per PepMaria el dt., 15/12/2015 - 09:00

En la monumental obra “A Secular Age” (2007), el filòsof canadenc Charles Taylor revisa les concepcions de Déu i de la secularització des de l’Edat Mitjana fins als nostres dies. Després de mesos de lectura de les seves 850 pàgines, va arrelar dins meu una idea principal: el creient ha de considerar que hi ha no creients que són alhora intel·ligents i bones persones; i el no creient ha de considerar que hi ha creients que són alhora intel·ligents i bones persones.En efecte, ens passa de vegades als creients que entenem la no creença com una falta d’intel·ligència o de bona voluntat. I també hi ha no creients que entenen la fe com a poca intel·ligència o poca bona voluntat. Au, etiqueta al front de l’altre i a dormir satisfet amb la meva posició.
En canvi, Taylor està dient que la fe o la no creença no són el resultat de la lucidesa de l’intel·lecte o de l’acció voluntariosa d’una persona.
I en aquest punt només puc seguir argumentant des del costat del creient –en concret del cristià. Efectivament, la fe no és una conquesta personal. La meva intel·ligència i la meva voluntat em poden portar a concebre una certa idea de Déu. Però el Déu en qui crec està més enllà d’aquesta idea. De fet, quan l’experimento present o planyo la seva absència, la meva idea d’Ell m’apareix com a inadequada. I per això no puc oferir raons concloents ni conductes concretes que em garanteixin (o garanteixin a un no creient) l’accés a la seva Presència/Absència consoladora. Només puc seguir esperant-Lo tot transitant dos camins.
El primer camí és la pregària. La pregària és de vegades lloança de la seva incomprensible i inabastable grandesa; de vegades acció de gràcies per la seva Presència, i de vegades súplica perquè experimento dolorosament la seva Absència.
El segon camí és el servei. Aquí creients i no creients tenim el repte d’esdevenir, nosaltres mateixos, presència/absència consoladora en un món mancat de pa i d’esperança. Al cap i a la fi, a l’Evangeli el contrari de la fe no és el dubte, sinó la por. Perquè els creients (i tal vegada els no creients) dubtem davant de Déu. I tanmateix uns i altres podem vèncer la por que ens impedeix de posar la nostra intel·ligència i la nostra voluntat al servei de la humanitat necessitada de consol.
· Quins arguments escolto en favor o en contra de la fe o la no creença? S’acosten a la idea que creença/no creença són fruit de poca intel·ligència o manca de bona voluntat?
· Quines imatges em faig del Déu en qui crec o no crec? En quines situacions vitals entren en crisi aquestes imatges?
· Quins són els equivalents de la pregària en els no creients?
· Quines pors frenen el meu servei en les diverses dimensions del compromís amb un món millor?

“On hi ha amor no hi ha por, ja que l'amor, quan és complet, treu fora la por.”(1 Jn 4, 18)
“Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem els germans. Qui no estima, continua mort.” (1 Jn 3, 14)
“Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu.” (1 Jn 4, 7).